

DID I MENTION I MISS YOU?

Estelle Maskame

Did I Mention I Miss You?

Vertaald door Jasper Mutsaers

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Did I Mention I Miss You?*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Black & White Publishing, 2017
Estelle Maskame, 2017
Vertaling uit het Engels door Jasper Mutsaers, 2017
Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017
Omslagfoto: Shutterstock / iStockphoto
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout
Foto auteur: © Alison Miller

ISBN 978 90 488 3479 2
ISBN 978 90 488 3480 8 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor alle Tylers en Edens
No te rindas*

Het water is koud, maar toch weerhoudt me dat er niet van om erin te lopen, ook al is het maar tot mijn enkels. Ik heb mijn Converses in mijn hand, de veters om mijn vingers gedraaid, en de wind wakert aan, zoals altijd. Het is te donker om veel op zee te kunnen zien, maar om me heen hoor ik de branding van de oceangolven, en ik vergeet bijna dat ik niet alleen ben. Er is ook het geluid van vuurwerk en van pratende en lachende mensen, die feestvieren en uitgelaten zijn. Ik vergeet bijna, heel even maar, dat het Onafhankelijkheidsdag is.

Er rent een meisje voorbij, door het water, waardoor de rustige, fijne sfeer verstoord wordt. Ze wordt achternagezeten door een jongen. Haar vriendje waarschijnlijk. Hij spettert mij per ongeluk nat in het voorbijgaan, en lacht hardop voordat hij het meisje pakt en haar tegen zich aan trekt. Ik knars mijn tanden voor ik het zelf in de gaten heb, en knijp hard in mijn veters. Die twee zijn ongeveer van mijn leeftijd, maar ik heb hen nooit eerder gezien. Ze komen waarschijnlijk uit een andere stad hier in de buurt, en zijn voor Onafhankelijkheidsdag naar Santa Monica gekomen. Geen idee waarom. Onafhankelijkheidsdag stelt hier niets voor. Vuurwerk is illegaal, wat ik de op één na grootste bullshit ooit vind; alleen het verbod op zelf mogen tanken in Oregon is belachelijker. Er is hier dus geen vuurwerk, dat is er alleen in Marina del Rey ten zuiden van hier en ten noorden in Pacific Palisades, en dat is vanaf hier wel te zien. Het is na negenen 's avonds, dus het is net begonnen. De kleuren verlichten heel in de verte de hemel, klein en onduidelijk,

maar het is voldoende om de toeristen en de plaatselijke bevolking tevreden te stellen.

Het stelletje staat inmiddels te zoenen in het water, in het donker, in de lichten van Pacific Park. Ik wend mijn blik af. Ik loop weg van de pier, waad langzaam door de Stille Oceaan, weg van alle Onafhankelijkheidsdagdruchte. Op de pier zijn veel meer mensen. Hier op het strand is het niet zo druk, dus ik kan ademhalen. Dit jaar heb ik het niet zo op Onafhankelijkheidsdag. Er kleven te veel herinneringen aan waar ik niet aan wil denken, dus loop ik verder, steeds verder weg langs de kust.

Ik stop als ik Rachael mijn naam hoor roepen. Ik was een beetje vergeten dat ik stond te wachten tot ze terugkwam. Ik draai me in het water om naar mijn beste vriendin, die half springend, half rennend naar me toe komt. Ze heeft een bandana met het motief van de Amerikaanse vlag om haar hoofd geknoopt en ze heeft twee sundaes bij zich. Ze verdween een kwartiertje geleden naar Soda Jerks, dat, net als de meeste tentjes op de pier, langer open is dan normaal.

‘Ze gingen net dicht,’ zegt Rachael, enigszins buiten adem. Haar paardenstaart zwaait rond haar schouders als ze tot stilstand komt en me een sundae overhandigt, maar eerst likt ze wat gesmolten ijs van haar wijsvinger.

Ik loop het water uit, naar haar toe en bedank haar glimlachend. Ik ben de hele avond al stil en ik kan het niet opbrengen om te doen alsof er niets aan de hand is, alsof ik blij ben, zoals iedereen. En dus pak ik met mijn vrije hand de sundae aan, mijn rode Converses nog steeds in de andere – rode schoenen, vaderlandslievender word ik vandaag niet – en laat mijn blik vlug over het ijsje glijden. Het heet Toboggan Carousel, naar de gelijknamige draaimolen in de Loeff Hippodrome op de pier. Soda Jerks zit op de hoek. In de drie weken dat ik thuis ben, hebben we meer dan eens ijs gehaald. Sterker nog, we halen tegenwoordig vaker ijs dan koffie. Veel troostrijker.

‘Iedereen is op de pier,’ brengt Rachael me in herinnering. ‘Mis-

schien kunnen wij ook beter gaan.’ Ze klinkt bijna op haar hoede als ze het voorstelt, alsof ze verwacht dat ik haar meteen onderbreek om nee te zeggen. Ze kijkt met haar blauwe ogen naar haar ijsje en schept er vlug een flinke hap uit.

Terwijl ze die doorslikt, glijdt mijn blik over haar schouder naar de pier. Het Pacific Wheel doet de jaarlijkse Onafhankelijkheidsdagshow; de duizenden ledlichtjes maken verschillende patronen in de kleuren rood, wit, en blauw. De show begon even na achten, bij zonsondergang. We hebben toen een paar minuten staan kijken, maar het ging ons al snel vervelen. Ik slik een zucht in en kijk naar de promenade. Het is er veel te druk, maar ik wil Rachael's geduld niet nog meer op de proef stellen, dus zeg ik ja.

We lopen terug en steken het strand over, zigzaggend tussen de mensen door die een avond in het zand doorbrengen, en lepelen in stilte onze ijsjes uit de plastic bakjes. Na een paar minuten stop ik om mijn schoenen weer aan te trekken.

‘Heb je Meghan al gevonden?’

Ik kijk naar Rachael terwijl ik mijn veters wegstop. ‘Nog niet gezien.’ Eerlijk gezegd heb ik ook niet gezocht. Hoewel we al lang vriendinnen met Meghan zijn, is ze ook niet meer dan dat. Gewoon een vriendin. Maar ze is deze zomer ook thuis, dus doet Rachael haar best om ons trio in ere te herstellen.

‘We vinden haar wel,’ zegt ze, en ze verandert meteen van onderwerp door eraan toe te voegen: ‘Wist jij dat het reuzenrad dit jaar blijkbaar is geprogrammeerd met een nummer van Daft Punk?’ Ze huppelt voor me uit, draait zich weer om, en komt abnormaal slingerend weer terug. Ze grijpt mijn vrije hand, trekt me naar zich toe, en met een stralende, brede grijns draait ze me in het rond. Met tegenzin dans ik met haar mee, ook al is er geen muziek. ‘Nieuwe zomer, nieuwe kansen.’

Ik trek voorzichtig mijn hand los zodat mijn ijsje niet valt, en kijk haar aan. Ze zwiert nog steeds, en danst op wat voor liedje ze ook in haar hoofd heeft. Als ze haar ogen sluit en weer ronddraait,

denk ik aan wat ze net zei. *Nieuwe zomer, nieuwe kansen.* We zijn al vier zomers beste vriendinnen, en ondanks een kleine ruzie vorig jaar, zijn we nog steeds even close. Ik wist niet zeker of ze me mijn fouten ooit zou vergeven, maar dat deed ze wel. Ze liet het los omdat er belangrijkere dingen waren. Zoals mij van ijs voorzien, en me ter afleiding meenemen op tripjes in de buurt, om me uit mijn dip te halen. Ze is er voor me als ik haar nodig heb. Ondanks het feit dat ik naar Chicago moest voor mijn propedeuse, zijn we nog steeds beste vriendinnen. Nu ik tot september terug ben in Santa Monica, zien we elkaar maandenlang.

‘Je staat voor lul,’ zeg ik tegen haar. Mijn mondhoeken krullen omhoog als haar ogen open schieten en ze blozend om zich heen kijkt. Verscheidene mensen hebben haar gedans zonder muziek gadeslagen.

‘Hoogste tijd om ervandoor te gaan,’ fluistert ze. Ze pakt mijn pols weer beet en zet het op een rennen. Ze trekt me mee over het strand, zand om zich heen schoppend, ons gelach galmt om ons heen; ik heb geen andere keus dan met haar mee te rennen. We lopen niet ver, maar een paar meter, genoeg om bij haar toeschouwers vandaan te komen. ‘Om mezelf goed te praten,’ snuift ze, ‘op Onafhankelijkheidsdag mág je voor lul lopen. Dat is een overgangsrte. Het benadrukt dat we in een vrij land leven. Je weet wel: we mogen doen wat we willen.’

Was dat maar zo. Als ik iets geleerd heb in mijn negentienjarige bestaan, dan is het wel dat we absoluut niet mogen doen wat we willen. We mogen niet zelf tanken. We mogen geen vuurwerk afsteken. We mogen geen overtreding begaan. We mogen niet met onze stiefbroer zoenen. We kúnnen het wel doen, maar alleen als we dapper genoeg zijn om de gevolgen onder ogen te zien.

Ik kijk Rachael met rollende ogen aan als we de trap naar de pier op lopen en de muziek uit Pacific Park geleidelijk aan steeds harder wordt naarmate we dichterbij komen. Het reuzenrad flikkert nog steeds rood, blauw en wit. De rest van het pretpark is eveneens ver-

licht, zij het minder vaderlandslievend. We banen ons een weg over de bovenste verdieping van het parkeerterrein op de pier, wurmen ons tussen auto's door die te dicht op elkaar staan, als ik Jamie zie. Samen met zijn vriendinnetje Jen. Ze hebben nu bijna twee jaar iets met elkaar. Hij heeft haar in een hoek van het parkeerterrein tegen een oude, gedeukte Chevy gedrukt. Ze staan te vrijen. Uiteraard.

Rachael ziet hen denk ik ook, want ze blijft naast me stilstaan om het tafereel gade te slaan. 'Ik heb gehoord dat hij nogal een reputatie heeft,' mompelt ze. 'Een soort miniatuur van zijn broer toen hij zo oud was.'

Ik kijk Rachael bijna automatisch waarschuwend aan als ze het over Jamies broer heeft, die ook mijn stiefbroer is. We praten niet over hem. Zijn naam wordt niet uitgesproken. Niet meer. Rachael ziet mijn gespannen, strakke blik, want als ze haar fout inziet, gebaart ze vlug dat het haar spijt en slaat haar hand voor haar mond.

Ik ontspan een beetje en kijk weer naar Jamie en Jen. Ze staan nog steeds te zoenen. Ik rol met mijn ogen en gooi de rest van mijn ijsje in de dichtstbijzijnde vuilnisbak, schraap mijn keel, en gil: 'Niet vergeten te ademen, Jay!'

Rachael lacht binnensmonds en slaat speels op mijn schouder. Als Jamie opkijkt, met glimmende ogen en zijn haar door de war, zwaai ik naar hem. In tegenstelling tot Jen, die het liefst zou sterven van schaamte zodra ze me ziet, is mijn stiefbroer over de zeik, zoals altijd als ik iets tegen hem probeer te zeggen.

'Fuck you, Eden!' brult hij over het parkeerterrein, en zijn hese stem weerkaatst tussen de auto's. Hij grijpt Jens hand beet, draait zich om en trekt haar in tegenovergestelde richting mee. Hij heeft zeer waarschijnlijk erg zijn best gedaan om Ella de hele avond te ontlopen, want als je graag wilt rotzooien met je vriendinnetje, is je moeder wel de laatste door wie je gezien wilt worden.

'Praat hij nog steeds niet met je?' vraagt Rachael als ze uitgelachen is.

Schouderophalend loop ik verder en haal mijn vingers door mijn haarpunten. Het komt nu tot onder mijn schouders. Ik heb het afgelopen winter afgeknipt. ‘Vorige week vroeg hij of ik het zout kon aangeven,’ zeg ik. ‘Telt dat ook?’

‘Nee.’

‘Dan praten we nog steeds niet met elkaar.’

Jamie is niet bepaald dol op me. Niet omdat hij zeventien is en sinds vorig jaar acute gedragsproblemen heeft, maar omdat hij me niet kan luchten of zien. En zijn oudste broer ook niet. Hij kan ons allebei niet uitstaan, en hoe vaak ik hem er ook van probeer te overtuigen dat hij zich nergens meer druk om hoeft te maken, hij weigert me te geloven. Meestal onderstreept hij dit door weg te stormen en met een paar deuren te slaan. Ik slaak gefrustreerd een zucht als Rachael en ik naar de hoofdpromenade lopen, waar het nog steeds zo druk is als een paar uur geleden. Er zijn veel ouders met kleine kinderen en veel honden die opzij moeten voor de wandelwagens. Er zijn veel jonge stelletjes, zoals het paar op het strand, in het water. Ik kan er niet naar kijken. Het handje vasthouden en geglimlach bezorgen me een knoop in mijn maag. Ik voel geen vlin-ders, maar buikpijn. Uitgerekend vandaag, uitgerekend hier, haat ik ieder stel dat ik zie.

Rachael blijft na een tijdje even staan om te kletsen met een paar meiden die ze van de middelbare school kent. Ik herinner me hen vaag, kwam hen jaren terug tegen in de gang of op de promenade. Ik ken hen niet. Maar zij kennen mij wel. Iedereen kent me. Ik ben die ene. Je weet wel, Eden. Ik ben het meisje dat door iedereen vuil aangekeken wordt, het meisje om wie altijd en overal gelachen en gegniffeld wordt. En nu dus ook. Hoe vriendelijk ik ook glimlach naar die meiden, het wordt niet beantwoord. Ze kijken me allebei boos vanuit hun ooghoek aan, en draaien zich van me af, sluiten me volledig buiten. Ik pers mijn lippen op elkaar en kruis mijn armen voor mijn borst, en schop tegen de planken onder mijn voeten terwijl ik wacht tot Rachel is uitgepraat.

Dit gebeurt elke keer als ik in Santa Monica ben. Ze vinden mij hier niet meer leuk. Ze vinden me gek en vreemd. Er zijn een paar uitzonderingen, zoals mijn moeder en Rachael, maar dat is het wel zo'n beetje. De rest veroordeelt me zonder het hele verhaal te kennen. Thanksgiving vorig jaar was het ergst. Het was de eerste keer dat ik thuiskwam sinds ik in september naar de universiteit ging, en het nieuws had zich als een lopend vuurtje verspreid. Dus toen het Thanksgiving was, wist iedereen het. Aanvankelijk wist ik niet wat er aan de hand was en waarom iedereen zo raar deed. Ik wist niet waarom Katy Vance, bij wie ik in de klas zat, naar de grond keek en haar hoofd afwendde toen ik naar haar zwaaide. Ik wist niet waarom het meisje achter de kassa in de supermarkt naar haar collega lachte toen ik wegging. Ik had geen idee waarom ze dat deden, daar kwam ik pas achter toen ik op zondag op LAX zat te wachten tot ik aan boord kon van mijn vlucht naar Chicago, en een meisje dat ik nooit eerder gezien had, fluisterend vroeg: 'Jij bent toch dat meisje dat iets met haar stiefbroer had?'

Rachael blijft niet lang staan kletsen. Ze kijkt elke paar seconden omzichtig naar me, alsof ze probeert in te schatten of het goed met me gaat, en ook al haal ik nonchalant mijn schouders op om haar ervan te verzekeren dat er niks aan de hand is, ze houdt het kort en zegt tegen de meiden dat we ergens hebben afgesproken, ook al is dat niet zo. Daarom houd ik zo van haar.

'Oké, daar praat ik dus niet meer mee,' verklaart ze kordaat als de meiden weg zijn, en ze gooit haar ijsje in de vuilnisbak zodat ze een arm om me heen kan slaan. Ze draait me naar Pacific Park, maar zo snel dat ik er bijna een whiplash aan overhoud.

'Echt, het interesseert me niet meer,' probeer ik haar duidelijk te maken. We lopen richting de drukte, die mee blijkt te vallen als we er middenin staan, en ik laat me meevoeren over de promenade.

'Oké,' zegt Rachael op een toon waaruit blijkt dat ze me niet gelooft.

Net als ik erop wil doorgaan, en wil zeggen dat het echt, echt,

écht oké is, wordt voor ik mijn mond open kan doen mijn aandacht ergens door getrokken. Jake Maxwell verschijnt uit het niets en komt voor ons staan, zodat we geen kant op kunnen. We kennen hem nog langer dan Meghan, en we hebben hem vanavond al gesproken. Een paar uur geleden, toen hij nog redelijk nuchter was. Dat kun je nu niet meer zeggen.

‘Daar zul je ze hebben!’ Hij grijpt naar onze in elkaar verstrengelde armen, trekt ons uit elkaar, pakt onze handen en drukt een natte zoen op onze knokkels.

Het is de eerste zomervakantie dat Jake uit Ohio komt, en toen we hem daarstraks tegenkwamen, voor het eerst in twee jaar, was ik verbaasd te zien dat hij een baard heeft, en hij was nog veel verbaasder dat ik nog steeds in Santa Monica woon. Hij dacht op de een of andere manier dat ik eeuwen geleden was terug verhuisd naar Portland. Los van zijn baard en die aanname is hij niks veranderd. Hij is nog steeds een versierder, en doet nog steeds geen enkele moeite dat te ontkennen. Toen Rachael vroeg hoe het met hem ging, zei hij dat het niet al te best ging, omdat zijn vriendinnen het allebei hebben uitgemaakt en hij nog steeds niet weet waarom. Ik heb wel een idee.

‘Waar haal je dat bier toch steeds vandaan?’ vraagt Rachael, en ze trekt haar neus op als ze haar hand lostrekt. Ze moet boven de muziek van Pacific Park uit zien te komen.

‘TJ,’ zegt Jake. En voor het geval dat nog niet duidelijk genoeg is, rolt hij over zijn schouder kijkend met zijn ogen. Hij steekt zijn duim naar achteren en wijst in de verte. TJ heeft een appartement aan zee. Alsof ik dat ooit zou kunnen vergeten. Mijn maag draait zich om bij de gedachte. ‘Hij heeft me hierheen gestuurd om de troepen te verzamelen. Hebben jullie zin in een afterparty?’ Hij begint te stralen bij dat laatste woord en ik heb er moeite mee zijn hemdje serieus te nemen. Er staat een adelaar op. Die op de Amerikaanse vlag staat. Met aan zijn poten in hoofdletters: FREEDOM. Het ziet er volslagen belachelijk uit, maar niet zo belachelijk als de tijdelijke tattoo van een adelaar die hij trots op zijn linkerwang

heeft aangebracht. Ik begin me af te vragen of hij niet meer opheeft dan alleen bier.

‘Afterparty?’ eechoot Rachael. We kijken elkaar aan en ik zie meteen aan haar blik dat ze daar wel zin in heeft.

‘Ja,’ zegt Jake heel erg enthousiast als hij door zijn baard naar ons grijnst. ‘Hij heeft vaatjes en zo! Kom op, het is Onafhankelijkheidsdag. Het is weekend. Jullie moeten komen. Iedereen is er.’

Ik frons. ‘Iedereen?’

‘Tj en alle andere gasten, Meghan en Jared, Dean komt straks, Austin Camer volgens mij ook...’

‘Ik kom niet.’

Jake stopt met praten en zijn grijns verandert in een fronsende blik. Hij kijkt Rachael aan, en ik weet zeker dat hij zojuist met zijn ogen rolde. Als zijn bloeddoorlopen ogen mij weer aankijken, pakt hij me voorzichtig bij mijn schouders en schudt me heen en weer. ‘Halloooooo?’ Dramatisch zet hij grote ogen op en doet net alsof hij me aandachtig bestudeert. ‘Waar is Eden verdomme gebleven? Ik weet dat ik je heel lang niet gezien heb, maar zo saai kan een mens in twee jaar tijd toch niet worden?’

Chagrijnig schud ik me los en ik doe een stap naar achteren. Omdat we niet echt close zijn, of eigenlijk helemaal geen vrienden meer zijn, vind ik het niet nodig om tekst en uitleg te geven. En dus houd ik mijn mond, staar naar mijn Converses en hoop dat Rachael me zoals gewoonlijk redt, want ze doet de laatste tijd niet anders. Ik vertrouw erop dat zij iedereen vertelt dat ik niet écht iets had met mijn stiefbroer, en dat ik dat ook nooit zal krijgen. Ik vertrouw erop dat ze me redt uit situaties waarin ik Dean kan tegenkomen. Ik schaam me nog steeds te erg voor alles wat er gebeurd is om hem onder ogen te komen, en ik betwijfel of hij me wel wil zien. Niemand wil zijn ex zien, helemaal niet eentje die vreemdging.

Ook nu weer hoor ik Rachael tegen Jake zeggen: ‘Als ze geen zin heeft, hoeft ze toch niet te gaan?’ Ik staar naar mijn schoenen,

want elke keer dat Rachael me te hulp schiet voel ik me slapper en stommer.

‘Je kunt hem niet blijven ontlopen,’ moppert Jake. Hij klinkt opeens ernstig, en als ik opkijk, besef ik dat het voor hem volkomen duidelijk is dat Dean de reden is waarom ik niet naar dit feestje wil. Ik kan het niet ontkennen, dus haal ik mijn schouders op en wrijf over mijn slapen. Er is uiteraard nog een tweede reden. Dezelfde reden waarom ik nu een knoop in mijn maag heb. Ik ben pas één keer bij TJ geweest, en dat was drie jaar geleden. Ik was er met mijn stiefbroer. En uitgerekend vanavond wil ik daar niet weer naartoe.

‘Ga jij maar,’ zeg ik na een korte stilte. Ik zie hoe graag ze naar dit feestje wil, en dat ze het aanbod waarschijnlijk afslaat omdat ze mij niet alleen wil laten. Zo doen beste vriendinnen dat. Maar beste vriendinnen sluiten ook compromissen, en Rachael heeft er al de hele avond voor gezorgd dat ik oké ben op deze vreselijke dag, dus gun ik haar echt dat ze lol maakt. Onafhankelijkheidsdag valt dit jaar per slot van rekening op vrijdag, dus de meeste mensen willen er alles uit halen. Dat zou Rachael ook moeten doen, vind ik. ‘Ik ga Ella wel zoeken of zo.’

‘Ik vind het niet erg.’

Zelfs ik zie dat ze liegt. ‘Rachael,’ zeg ik op besliste toon. Ik knik naar het appartement van TJ, in de verte. ‘Gaan.’

Bezorgd pakt ze haar onderlip met twee vingers vast en overweegt het even. Ze heeft vanavond nauwelijks make-up op – dat heeft ze de laatste tijd bijna nooit meer – dus ze ziet er niet uit als zeventien, laat staan twintig. ‘Weet je het zeker?’

‘Hartstikke.’

‘Meekomen dan!’ barst Jake uit, en die arrogante glimlach verschijnt weer op zijn met een adelaar versierde gezicht als hij Rachael's hand pakt en haar naar zich toe trekt. ‘We hebben een feestje!’ Hij voert mijn beste vriendin weg, sleurt haar mee over de promenade en van de pier af. Het lukt haar nog net om te zwaaien voor ze in de menigte verdwijnen.

Als ze weg zijn, kijk ik op mijn telefoon hoe laat het is. Het is halftien geweest. Het vuurwerk in zowel Marina del Rey als Pacific Palisades is inmiddels afgelopen, dus gaan veel mensen naar huis. Ik zoek Ella's nummer en bel haar. Jammer genoeg werken mijn moeder en Jack vanavond allebei, dus alleen mijn vader en stiefmoeder zijn naar de pier gekomen voor de festiviteiten. Ze geven me een lift naar huis, dus moet ik hen zien te vinden. Maar wat nog vervelender is: ik slaap deze week bij mijn vader. Dat is het ergste van gescheiden ouders: het heen en weer gereis tussen twee huizen.

Ik slaap niet graag bij mijn vader; en hij heeft er een nog grotere hekel aan dan ik, vooral omdat de sfeer onverdraaglijk en ongemakkelijk is. Net als Jamie praat mijn vader alleen met me als het echt niet anders kan.

Ella is in gesprek; ik krijg meteen haar voicemail. Ik spreek niks in, maar hang zo snel mogelijk op. Ik zie ertegen op om mijn vader te bellen. Ik blader door mijn adresboek, vind zijn nummer en bel. Hij gaat over en ik merk dat ik fronsend wacht tot ik zijn schorre stem hoor.

Maar als ik op de promenade sta, mijn telefoon aan mijn oor, en er overal mensen om me heen lopen, wordt mijn aandacht ergens door getrokken. Het is mijn jongste broertje, Chase. Hij loopt te dralen bij Bubba Gump, een restaurant, en hij is alleen, terwijl hij dat niet zou moeten zijn. Hij maakt desondanks geen ongelukkige indruk, eerder verveeld; hij loopt op zijn gemak heen en weer.

'Waar zijn je vrienden?' vraag ik als ik bij hem ben. Ik kijk om me heen, op zoek naar een stelletje bijna eerstejaars, maar ik zie niemand.

Chase draait een pluk blond haar om zijn wijsvinger. 'Ze zijn met de bus naar Venice, maar ik ben niet meegegaan, omdat...'

'Omdat je van je moeder niet van de pier af mocht,' maak ik zijn zin af, en hij knikt. Chases vriendenkring komt nogal vaak in de problemen, maar hij is verstandig genoeg om te weten wanneer hij

moet luisteren. Ik weet zeker dat de ouders van zijn vrienden het niet goedvinden dat hun kroost stiekem naar Venice gaat op Onafhankelijkheidsdag. Het gaat er daar nu waarschijnlijk behoorlijk wild aan toe, dus ben ik blij dat Chase hier is gebleven. ‘Samen chillen?’

‘Oké.’

Ik leg een arm om zijn schouders en we lopen van het restaurant richting Pacific Park. Chase is gek op de automatenhal, maar voor we daar zelfs maar in de buurt zijn, gaat mijn telefoon. Als ik opneem, moet ik me eerst even schrap zetten als ik zie dat mijn vader belt.

‘Waarom belde je?’ zegt hij nors als ik opneem. Zo gaat het tegenwoordig altijd.

Ik draai me een beetje weg van Chase, druk mijn telefoon dichtertegen mijn oor, en zeg: ‘Zomaar. Ik wilde weten waar jullie zijn.’

‘Bij de auto,’ kaatst mijn vader terug, alsof hij ervan uitgaat dat ik dat allang weet. ‘Opschieten, als je tenminste niet aan je broer wilt vragen of je met hem mee kunt rijden, wat hij trouwens niet goedvindt.’

Ik hang op zonder verder nog iets te zeggen. Zo eindigen onze meeste telefoontjes, ergens midden in een zin, en als we elkaar persoonlijk spreken, loopt een van ons standaard woedend weg. Ik ben degene die ophangt, mijn vader is degene die wegloopt.

‘Wie was dat?’ vraagt Chase als ik me weer omdraai.

‘We gaan naar huis,’ zeg ik, zijn vraag ontwijkend.

Het is niet zo dat Chase niet weet dat mijn vader en ik elkaar niet kunnen uitstaan, het is gewoon makkelijker om de spanning tot een minimum te beperken voor de rest van het gezin. Als er al sprake is van een gezin. Ik trek Chase dichtertegen me aan als ik hem nog een keer omdraai, weg van Pacific Park, in de richting van de stad. ‘Geen automatenhal vandaag.’

Chase haalt zijn schouders op. ‘Ik heb toch al een hoop kaartjes gewonnen.’

‘Hoeveel dan?’

Hij klopt enigszins besmuikt grijnzend op de achterzak van zijn short, die uitpuilt van de gele kaartjes. ‘Meer dan zevenhonderd.’

‘Echt waar? Waarom spaar je ze?’

‘Ik wil er tweeduizend hebben.’

Als we over de promenade teruglopen naar Ocean Avenue, hebben we het over die kaartjes, het reuzenrad, het vuurwerk en Venice. Parkeren op Onafhankelijkheidsdag is ongelooflijk hectisch, en na een tijdje met Chase gediscussieerd te hebben over waar mijn vader eerder die avond geparkeerd heeft, besef ik dat ik degene ben die ernaast zit. We staan niet ten noorden van de snelweg zoals ik dacht, maar ten zuiden ervan, op Pico Boulevard bij 3rd Street. Dat is best een eind lopen, dus we zetten de vaart erin. Mijn vader houdt niet van wachten. Nooit.

De Lexus staat langs de stoep tussen twee auto’s ingeklemd als we tien minuten later komen aanlopen, en tot mijn verbazing staat mijn vader ernaast te wachten. Zijn armen over elkaar geslagen, ongeduldig met zijn voet tikkend, en net zo chagrijnig kijkend als altijd.

‘Mooi, je hebt je broer gevonden zie ik,’ zegt hij nors, en hij legt de nadruk op ‘broer’. Jamie en Chase worden tegenwoordig nooit meer gewoon Jamie en Chase genoemd. Sinds een jaar noemt mijn vader hen altijd ‘mijn broers’, alsof hij zo iets duidelijk wil maken. Jamie vindt het net zo erg als ik, maar ik denk dat Chase het niet eens in de gaten heeft.

Ik blijf rustig en in plaats van dat ik geïrriteerd raak door de minachtende toon van mijn vader, kijk ik over zijn schouder naar Ella. Ze zit op de passagiersstoel, met haar rug naar het raampje gedraaid, maar ik zie dat ze met haar telefoon tegen haar oor zit. Heel waarschijnlijk belt ze nog steeds met degene met wie ze belde toen ze in gesprek was. Ik kijk mijn vader weer aan. ‘Werk?’

‘Uh-huh.’ Hij buigt naar voren en tikt hard en ongeduldig met zijn knokkels op het raampje, waar Ella zo erg van schrikt dat ze

bijna haar telefoon laat vallen. Ze draait zich om in haar stoel en kijkt door het raampje naar mijn vader, die slechts naar Chase en mij knikt. Ella knikt terug, zet het toestel weer aan haar oor, mompelt iets en hangt op. Dat is het moment waarop mijn vader zegt dat we moeten instappen.

Chase en ik klimmen op de achterbank en doen onze gordel om terwijl mijn vader op de bestuurdersstoel plaatsneemt en me streng aankijkt via de achteruitkijkspiegel, wat ik negeer. Als hij wegrijdt, kijkt Ella naar achteren.

‘Wilde je niet nog langer blijven?’ vraagt ze aan me, en haar blonde haar omlijst haar gezicht. Het is tegen tien, dus ik vraag me af wat ze denkt dat ik nog wilde doen. Het laatste waar ik zin in had, was dat feestje van TJ, dus ik ben blij dat ik naar huis kan.

‘Niet echt,’ antwoord ik. Ik zeg niks over het feestje. En ook niet dat het een kutavond was.

‘En jij, vriend van me?’ komt mijn vader tussenbeide, en hij knikt in de achteruitkijkspiegel naar Chase. ‘Ik dacht dat je met de moeder van Gregg zou meerijden.’

Chase stopt met sms'en en kijkt op. Hij werpt me een zijdelingse blik toe, en ik pijnig mijn hersens alvorens tegen mijn vader te zeggen: ‘Hij voelde zich niet lekker, dus ik zei dat hij beter met ons mee kon gaan.’ En om het overtuigender te laten klinken kijk ik Chase gemaakt bezorgd aan en vraag: ‘Hoe voel je je nu?’

‘Beter,’ zegt Chase, die het spelletje meespeelt en met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd wrijft. ‘Ik denk dat het door het reuzenrad kwam, maar het gaat wel weer. Gaan we hamburgers eten? Alsjeblieft, papa? Ik sterf van de honger. Je wilt toch niet dat ik flauwval?’

Ella slaat haar ogen ten hemel en draait zich weer om. Mijn vader antwoordt slechts: ‘Daar ga ik even over nadenken.’

Omdat ze allebei geen aandacht aan ons besteden, bal ik mijn vuist en leg hem op de middelste stoel. Hij stoot er meteen met zijn eigen vuist tegenaan, en we glimlachen subtiel naar elkaar. Als

mijn vader wist hoe vaak de vrienden van Chase zich in de nesten werkten, zou hij hen nooit meer mogen zien. Hij kan er beter niet over praten, ook al doet Chase er niet aan mee.

We belanden uiteindelijk bij de drive-through van Wendy's op Lincoln Boulevard, die op de route naar huis ligt. Mijn vader en Chase bestellen allebei een burger. Ik een vanille-ijsje. Een grote. Ik doe er de rest van de rit naar huis over om het op te eten, en kijk naar de donkere lucht buiten, terwijl ik naar mijn vader en Ella luister die boven de jarentachtigmuziek uit praten die op de achtergrond klinkt. Ze vragen zich af of Jamie thuis is voordat zijn avondklok ingaat. Mijn vader denkt dat hij een uur te laat komt.

Tien minuten later rijden we weer op Deidre Avenue, het is inmiddels minder druk op de weg en mijn vader parkeert zijn auto naast de Range Rover van Ella. Met het lege ijsbekertje in mijn hand doe ik het portier open en stap naar buiten als Ella me over het dak van de Lexus heen roept.

'Kun je even helpen met de boodschappen?' vraagt ze op besliste toon, en ze knikt naar de Land Rover. Omdat ik haar graag mag, loop ik zonder te aarzelen naar haar auto. Ze komt achter me aan, in haar tas rommelend op zoek naar haar sleutels, en als ze die eenmaal gevonden heeft, doet ze de kofferbak open. Ik kijk omlaag in de verwachting een aantal boodschappentassen te zien staan, maar tot mijn stomme verbazing zie ik dat de kofferbak leeg is. Ik vraag me af of ze misschien een beetje verstrooid is en kijk haar vragend aan. Ze heeft opeens een behoedzame blik in haar ogen en kijkt heimelijk om de auto heen om te zien of mijn vader en Chase wel echt naar binnen gaan. Als ze eenmaal binnen zijn, kijkt ze me strak aan.

'Tyler heeft gebeld,' zegt ze dan.

Ik doe afwerend een stap naar achteren. Zijn naam klinkt als een wapen. Daarom spreek ik hem nooit meer uit. Het doet elke keer veel te veel pijn. Mijn keel knijpt al dicht omdat ik vergeet adem te halen, en de rillingen lopen over mijn rug. Dat telefoontje daarstraks was helemaal niet zakelijk. Het was Tyler. Hij belt altijd naar

Ella, eens per week of zo, en daar ben ik me heel erg van bewust. Ze zit er wanhopig op te wachten, maar praat er nooit over met ons. Tot nu.

Ze slikt en kijkt weer naar ons huis voor ze verder praat, bang dat mijn vader het hoort. Niemand mag Tylers naam noemen als ik in de buurt ben. Strikt bevel van mijn vader uiteraard, en het is geloof ik het enige waar we het over eens zijn. Toch praat Ella verder, en ze kijkt me aan op een manier die zowel sneu als verdrietig is als ze zacht zegt: ‘Hij vroeg me je een fijne Onafhankelijkheidsdag te wensen.’

De ironie doet me bijna in lachen uitbarsten, maar ik ben te boos om het grappig te kunnen vinden. Onafhankelijkheidsdag vier jaar geleden stonden Tyler en ik tijdens het vuurwerk in de gang van Culver City High School. Daar is alle ellende begonnen. Daar wist ik dat ik mijn stiefbroer op de verkeerde manier leuk vond. We werden die avond gearresteerd wegens huisvredebreuk. Vorig jaar op Onafhankelijkheidsdag gingen Tyler en ik niet naar het vuurwerk kijken. We waren toen bij hem thuis in New York, in het donker, want de stad werd overspoeld door regen. Hij citeerde uit de Bijbel. Schreef op mijn lijf, zei dat ik van hem was. Dat waren die andere Onafhankelijkheidsdagen. Niet deze. Me een fijne dag wensen is bijna een grap. Ik heb hem al een jaar niet gezien. Hij ging bij me weg toen ik hem het hardst nodig had. Ik ben niet meer van hem, dus hoe durft hij me een fijne Onafhankelijkheidsdag te wensen als hij niet hier is om het met me te vieren?

Terwijl ik het allemaal probeer te verwerken, merk ik dat ik kwaad word. Ella wacht op antwoord, dus voor ik me omdraai en naar binnen storm, strek ik me uit en kwak de klep van de kofferbak dicht.

‘Zeg maar tegen Tyler dat het een kutdag was.’

Even na middernacht belt Rachael. Ik slaap niet, maar het scheelt niet veel, dus het irriteert me. Ik strek mijn hand uit en pak mijn telefoon, wrijf in mijn ogen en vecht tegen de aandrang ze ten hemel te slaan als ik de muziek en het geschreeuw aan de andere kant van de lijn hoor. ‘Laat me raden,’ zeg ik. ‘Je hebt een lift nodig.’

‘Ik niet,’ zegt Rachael na een korte stilte met harde stem en tot mijn verbazing geen dubbele tong. ‘Je broer.’

Dat is wel het laatste wat ik verwachtte. Ik word er zo door verast, dat ik vlug rechtop ga zitten en mijn autosleutels van het nachtkastje pak. ‘Jamie?’

‘Ja. TJ wil hem hier weg hebben,’ legt ze uit. Ze klinkt zo goed als nuchter en ik voel dat ze fronst. ‘Hij speelt met de messenset in de keuken en heeft net overgegeven.’

‘Wat doet hij daar überhaupt?’

‘De broer van TJ is hier, en die heeft een hoop vriendjes meegenomen, dus stikt het hier nu van de middelbare scholieren en voel ik me heel erg oud.’ Rachael zwijgt even als op de achtergrond iemand naar haar roept dat ze haar bek moet houden, waarschijnlijk een van de eerdergenoemde scholieren, en na terug gescholden te hebben zet ze haar telefoon weer aan haar oor. ‘En trouwens, kun je mij dan meteen meenemen? Het is nogal een suf feestje.’

‘Ik ben er over vijf minuten.’ Als ik heb opgehangen, sta ik zuchtend op, knip het licht aan en pak dezelfde rode Converses als daarstraks. Ik houd mijn pyjama aan, trek er een hoody overheen en loop mijn kamer uit.

Het huis is stil. Niet omdat mijn vader en Ella slapen, maar omdat ze er niet zijn. Ze zijn aan de overkant, bij Dawn en Philip, de ouders van Rachael, die een feestje geven ter ere van Onafhankelijkheidsdag. Mijn vader en Ella hadden beloofd dat ze zouden komen. Ik zie het helemaal voor me: vaders en moeders van middelbare leeftijd die bier en cocktails drinken en socializen op slechte muziek die ze gaaf vonden toen ze zo oud waren als ik nu ben. Ik ben blij dat ze zijn gegaan, want dat maakt het voor mij makkelijker om ertussenuit te knijpen om Rachael en Jamie te redden zonder ondervraagd te worden door mijn vader.

Ik loop zonder op mijn tenen te hoeven lopen door het huis en neem niet de moeite tegen Chase te zeggen dat ik wegga omdat ik hem niet wakker wil maken. Voor ik vertrek, pak ik een emmer uit de tuin en neem hem mee. Ik heb weinig zin in een broer die mijn bekleding onderkotst. Ik sluit af en loop snel naar mijn auto, voor het geval mijn vader of Ella voor het raam staat van Rachael's zitkamer. Het licht brandt nog en achter de gordijnen zie ik de schaduwen van rondlopende mensen. Ik aarzel niet maar spring in mijn auto, gooi de emmer erin en rijd weg.

Het is op dit tijdstip niet druk op de weg, dus is het maar vijf minuten rijden naar TJ, over Deidre Avenue en Ocean Avenue, langs het strand. De pier is gesloten, dus het is opeens erg stil vergeleken met een paar uur geleden. Bij TJ daarentegen is het allesbehalve stil. De straat staat vol met auto's, waaronder de BMW van Jamie, dus ik kan niet parkeren. Ik blijf midden op straat staan, klaar om weg te rijden als ik in de weg sta, en sms Rachael dat ik er ben, en Jamie om te zeggen dat hij binnen een minuut met zijn dronken kop in mijn auto moet zitten.

Terwijl ik sta te wachten, glijdt mijn blik naar het appartement op de tweede verdieping. Het is het enige waar het licht overal aan is. De enorme ramen, die de hele voorgevel beslaan, geven veel inzicht, maar ik zie alleen heel veel mensen. Ik kan me van drie jaar geleden niet herinneren dat het een groot appartement was, maar zo

te zien zit TJ met veel te veel gasten opgescheept. Jake probeert nu waarschijnlijk een of ander meisje over te halen met hem mee naar huis te gaan. Dean zorgt er waarschijnlijk voor dat niemand domme dingen uithaalt. Meghan en haar vriendje Jared doen waarschijnlijk wat Meghan en Jared altijd doen. Geen idee wat dat is.

Het duurt niet lang voor zowel Rachael als Jamie verschijnt. Ik zie ze door de glazen entree van het gebouw uit de lift komen, Jamie wordt struikelend letterlijk meegesleurd naar buiten. Ze kijkt me geërgerd aan als ze me ziet, dus stap ik uit om te helpen.

‘Ik gun jou de grootste kater ooit,’ zeg ik tegen Jamie als ik zijn arm pak en om mijn schouder sla om hem overeind te houden. Hij heeft zijn ogen halfopen, zijn haar zit door de war, en hij is onbeweeglijk. Hij is zo dronken dat hij zich niet kan bewegen.

‘En ik gun jou dat je overreden wordt,’ weet hij op de een of andere manier nog uit te brengen. Ik ben niet beledigd of gekwetst. Jamie slingert vaak dergelijke opmerkingen naar mijn hoofd, en zoals alles went deze verachtelijke houding ook.

Rachael kijkt me over zijn schouder erg bezorgd aan, maar zegt niets. Ze houdt Jamie overeind als ik het portier opendoe, en samen duwen we hem op de achterbank, waarbij we zijn armen en benen moeten buigen. Ik stoei met de gordel die ik hem wil omdoen, maar hij duwt me weg, dus ik geef het al snel op en gooi het portier dicht.

‘Hij heeft écht een hekel aan je,’ mompelt Rachael als ze om de auto heen loopt naar de passagierskant. Ze heeft haar haar niet meer in een paardenstaart, het valt in dikke lokken over haar schouders, en ze heeft de bandana om haar pols geknoopt. Ze is broodnuchter.

‘Hij haat me, maar morgenvroeg is hij blij dat ik hem naar huis heb gebracht, en niet onze ouders,’ zeg ik. Ik doe het portier open, en stap tegelijk met Rachael in. Ze houdt met opgetrokken wenkbrauwen de emmer omhoog, en als ik mijn schouders ophaal, steekt ze hem naar achteren. Jamie pakt hem meteen aan, maar niet zonder binnensmonds te mompelen.

‘Zijn jouw ouders bij mij thuis?’ vraagt Rachael als ik wegrijd,

en het feest en de dronken toestanden achter ons laat.

‘Ja.’ Tijdens het praten blijf ik steeds in de achteruitkijkspiegel naar Jamie kijken. Hij hangt op de achterbank, zijn hoofd bungeelend boven de emmer die achter de passagiersstoel staat. Ik frons en bid dat hij niet overgeeft, en kijk vervolgens weer naar de weg voor me. ‘Ze zijn er nog. Iedereen is er nog.’

Rachael gooit kreunend haar hoofd tegen de hoofdsteun, draait zich naar het raampje en laat haar huid beschijnen door de gloed van de straatverlichting. ‘Echt wel dat ik door de achterdeur naar binnen glip,’ zegt ze. ‘Ik heb geen zin in al die vrienden van mijn ouders die vragen hoe het met me gaat.’

‘Hoe gaat het eigenlijk met je?’ Rachael kijkt me bits met samengeknepen ogen aan. Ik grijns, maar niet lang, want mijn aandacht wordt getrokken door Jamie.

‘Laat me eruit,’ moppert hij vanaf de achterbank. Als ik in de achteruitkijkspiegel kijk, zie ik hem naar het portier grijpen, dus doe ik alles vlug op slot. Hij trekt aan de greep, gaat rechtop zitten, en slaat tegen het raam als hij doorheeft dat hij opgesloten zit. ‘Ik wil eruit!’

‘Jammer voor je,’ zeg ik nonchalant, beide handen aan het stuur, mijn aandacht voornamelijk op de weg gericht, op weg naar huis.

‘Rachael!’ Jamie gaat voorovergebogen zitten, slaat zijn handen om de passagiersstoel, grijpt haar bij haar schouders en weigert los te laten. ‘Je bent al zo lang als ik me kan herinneren mijn buurvrouw. Wil jij me er wél uit laten?’

Het lukt Rachael zich los te wurmen uit zijn greep door voorover te buigen en zo zijn wanhopig graaiende handen te ontwijken. Al snel heeft ze zich naar hem omgedraaid, haar rug tegen het dashboard. Ze steekt een vinger in de lucht. ‘Raak me niet aan. Nooit,’ zegt ze waarschuwend.

‘Maar je moet me helpen!’

Rachael slaakt een diepe zucht en drukt haar wijsvinger tegen haar slaap; op neerbuigende toon zegt ze: ‘Waarmee, Jamie?’

‘Om bij háár weg te komen,’ zegt hij, en als ik over mijn schouder

kijk, priemt hij met zijn vinger in mijn richting, en zijn bloeddoorlopen ogen kijken me vol walging aan als onze blikken elkaar kruisen.

‘Ze is gek.’

‘Doe normaal man,’ bijt ik hem toe terwijl ik hard in het stuur knijp, harder ga rijden en neger hoe Rachael beurtelings van Jamie naar mij kijkt. Ze weet dat we niet meer met elkaar kunnen opschieten, maar ik denk dat ze hier nog nooit getuige van is geweest.

Ze kan onmogelijk haar mond houden, zodat wij ruzie kunnen maken, dus kijkt ze met een ruk achterom met een blik die zegt dat hij zijn mond moet houden. ‘Als ik je een goede raad mag geven: je bent dronken, je doet lullig, dus hou gewoon je bek.’

Bijna verontwaardigd laat Jamie zich achterovervallen en gaat naar Rachael zitten staren terwijl hij op een antwoord broedt. Als hij iets verzonnen heeft, klinkt het bijna nonchalant. Langzaam zegt hij: ‘Dronken? Lullig? Ik? Echt niet. Komt het je bekend voor?’ Langzaam gaat hij rechtop zitten en buigt zich naar me toe, een dronken, scheve grijns op zijn gezicht. Hij kijkt allesbehalve vriendelijk, maar hij legt wel een hand op mijn schouder tijdens het rijden, en knijpt er veel te hard in terwijl hij weer naar Rachael kijkt. ‘Doe er wat wiet bij en ze is verliefd op me.’

Ik duw meteen zijn hand van mijn schouder, geef met mijn elleboog een por in zijn borst, en duw hem van me af. De auto slingert een beetje, maar ik leg vlug mijn beide handen weer op het stuur, om vervolgens weer over mijn schouder te kijken om hem een zo boos mogelijke blik toe te werpen. Dat kost niet veel moeite. ‘Wat de fuck is jouw probleem?’

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Rachael zich langzaam achterover laat zakken in de passagiersstoel en me afkeurend aankijkt. Tegelijkertijd beweegt ze ook langzaam haar hand naar het stuur, alsof ze bang is dat ik van de weg rijd. ‘Hij is dronken, Eden.’

Maar ik luister niet naar haar, want ik heb het niet over wat er nu gebeurt, ik heb het over alles sinds afgelopen zomer tot nu.

Jamie kan de waarheid niet accepteren, ook al zou hij dat al een jaar moeten doen, en ik begin me af te vragen of hij het ooit los kan laten. Ik begin te geloven dat hij altijd een hekel aan Tyler en mij zal blijven houden. ‘Nee, echt,’ bijt ik hem toe, en ik gooi geërgerd een hand in de lucht, ‘wat is verdomme jouw probleem? Zeg het me.’

Jamie slikt een keer alvorens over de middenconsole gebogen te gaan zitten, waarna hij eerst met zijn ogen rolt en mij dan aankijkt en spuwt: ‘Jij. Bent. Walgelijk.’

Ik zwijg even. Het enige dat ik hoor, is het geluid van de motor en het geknars van mijn tanden. Ergens wil ik Jamie uit de auto zetten. En ik wil huilen. Ik weet allang dat Jamie er zo over denkt. Ik wéét dat hij denkt dat ik gek ben, en walgelijk, en vreselijk, en gestoord, maar hij heeft het tot nu toe nooit hardop gezegd, en heel eventjes maakt het me misselijk.

‘Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen,’ zeg ik zacht. ‘Echt niet. Er is niks tussen...’ Ik wacht even, schraap mijn keel, en probeer het nog een keer. ‘Tyler en ik hebben niks meer met elkaar. Al lang niet meer. Dus alsjeblieft, Jamie. Heb geen hekel aan me.’

Jamie kijkt me even met een lege blik aan en laat zich weer achterovervallen, alleen grijpt hij nu de emmer en geeft meteen over. Rachael slaakt een gillette, slaat kokhalzend een hand voor haar mond, en gaat weer met haar rug tegen het dashboard zitten, in een poging zo veel mogelijk afstand te creëren tussen haar en Jamie. Ik haal mijn neus op en doe alle raampjes open, zodat er frisse lucht naar binnen kan.

‘Hij moet nodig zeggen dat jij walgelijk bent,’ mompelt Rachael met afgewend hoofd, haar hand nog voor haar mond geslagen.

Jamie blijft de rest van de rit razen, hijgen, kreunen en vloeken; gelukkig is het maar een klein stukje. Rachael en ik zeggen allebei niks, we luisteren in stilte naar de wind terwijl Jamie lijdt. Zodra ik ons huis zie, is hij niet de enige die vloekt. Ik doe dat nu ook.

Alsof Satan het persoonlijk zo gepland heeft, lopen mijn vader

en Ella net naar huis als ik aan kom rijden. Ze blijven allebei op het gazon staan als ze mijn auto zien naderen. Mijn vader zet meteen zijn handen in zijn zij, perst zijn lippen op elkaar, en knijpt zijn ogen samen.

‘Shit,’ zeg ik voor de vijfde keer. ‘Shit, shit, shit.’ Langzaam parkeer ik de auto langs de stoep en doe de raampjes dicht voor ik de motor uitzet. Ik zie Ella door de voorruit turen om te zien wie ik bij me heb. Helaas voor haar zit haar dronken zoon op de achterbank.

Rachael schudt haar hoofd en kijkt bits achterom naar Jamie. ‘Jij kunt het zo wel ontzettend shaken.’

‘Dat denk ik ook.’ Ik haal een keer diep adem, trek de sleutel uit het contact, en stap tegelijk uit met Rachael. Langzaam draai ik me om naar mijn vader en Ella.

‘Rachael, ik geloof dat jouw ouders zich afvroegen waar je bleef,’ zegt hij stijfjes, en hij knikt nauwelijks zichtbaar naar haar huis. Daar brandt overal nog licht en zie je schaduwen bewegen. ‘Bedankt, meneer Munro, ik ga het ze direct laten weten,’ antwoordt Rachael zo onschuldig mogelijk, maar ik hoor het sarcasme in haar stem. Omdat mijn vader een grijzende veertiger is die zich niets meer herinnert uit de tijd dat hij zelf tiener was, pikt hij dit niet op, maar glimlacht stijfjes en wacht tot ze vertrekt. Ze draait zich om op haar hielen en loopt naar huis, maar fluistert in het voorbijgaan tegen me: ‘Ik kan niet wachten tot ik het huis uit ga.’

Er valt een stilte op straat. Ik wil niet de eerste zijn die iets zegt. Jamie zit nog op de achterbank van mijn auto, Ella staat nog steeds te turen, en mijn vader wacht tot Rachael weg is. Zodra dat het geval is, kijkt hij me boos aan, en vraagt: ‘Waar kom jij vandaan?’

Niet alleen is mijn vader de eerdergenoemde lul op leeftijd, hij trekt ook zijn eigen conclusies. En nu zie ik aan zijn gezichtsuitdrukking en hoor ik aan zijn intonatie dat ik niks goeds van plan

was toen ik vertrok, omdat een negentienjarige nu eenmaal niet om halfeen 's nachts de deur uitgaat als ze niets kwaads in de zin heeft.

Ik moet alle zeilen bijzetten om niet met mijn ogen te rollen, loop om mijn auto heen, en wijs naar mijn kleding. Het kost me moeite om mijn minachting te verbergen als ik verbitterd zeg: 'Ik heb mijn pyjama aan.' Ik trek het portier open, en meteen komen Jamie en de vieze emmer tevoorschijn. 'En voor alle duidelijkheid,' zeg ik, en ik kijk mijn vader aan als ik het portier weer dichtdoe, 'ik heb hem opgehaald. Omdat hij eruit werd getrapt op een feestje omdat hij zo bezopen was.'

'Jezus, Jamie!' kreunt Ella, en ze begraaft haar gezicht in haar handen voor ze over het grasveld naar hem toe rent om hem te halen.

Ik kijk mijn vader nog steeds aan als ik mijn armen over elkaar sla. Hij kijkt extreem afkeurend toe hoe Jamie struikelend over het gras loopt en Ella hem overeind probeert te houden. Als ze hem eenmaal stevig beetheeft en hem rechtop kan houden, besluit hij met zijn dronken harses te roepen: 'Ech wel da Eden me wilde zoenen!'

Uit het veld geslagen vliegt mijn bik naar Jamie en ik trek een vies gezicht. Ik schud vol ongeloof mijn hoofd, en voor ik het zelf in de gaten heb, geef ik hem een lel. 'Serieus: fuck you, Jamie,' snauw ik terug, en op hetzelfde moment dat Ella me boos fronsend aankijkt, blaast mijn vader uit en doet zijn mond open.

'Eden Olivia Munro,' zegt hij met lage stem, en bij het horen van mijn volledige naam weet ik dat hij me gaat fileren. 'Autosleutels. Nu.' Hij staat onbeweeglijk, steekt alleen zijn hand uit, handpalm naar boven gericht.

'Waarom?'

'Omdat je het nodig vindt om ertussenuit te knijpen en zo te vloeken. Sleutels,' herhaalt hij, strenger nu. Ik zie dat hij met de seconde bozer wordt.

Ik kijk naar de sleutelbos in mijn handen en grijp ze steviger

beet voor ik nee schuddend opkijk. ‘Dus hij mag ongestraft te laat en dronken thuiskomen, maar ik krijg straf?’ Ik kijk weer naar Jamie en Ella, en hoewel hij dan misschien buitensporig dronken is, kan hij nog wel grinniken. Ik pers mijn kaken op elkaar en kijk mijn vader weer aan. ‘En waarvoor dan? Omdat ik hem heb opgehaald?’

‘Geef me die sleutels verdomme,’ beveelt mijn vader me met een zuur mondje, en ik schiet in de lach. Ik kan er niks aan doen. Zo typisch mijn vader. Elke keer dat ik het afgelopen jaar naar Santa Monica kwam, vond hij wel een reden om streng te doen. Het laat zich makkelijk raden waarom: hij straft me nog steeds omdat ik iets met Tyler had, omdat ik verliefd was op mijn stiefbroer.

‘David,’ mompelt Ella, en ik zie hoe ze haar hoofd schudt terwijl ze Jamie meevoert naar de voordeur. ‘Ze heeft helemaal niks verkeerd gedaan.’

Mijn vader negeert haar, zoals altijd, want Ella heeft blijkbaar niets meer te zeggen over hoe hij zijn kind opvoedt, maar hij heeft wel altijd het laatste woord over hoe zij de hare opvoedt. Geïrriteerd door mijn verzet komt hij in beweging en stormt op me af alsof hij de sleutels uit mijn handen wil rukken.

Voor hij daar de kans toe krijgt, loop ik naar de bestuurderskant, trek het portier open en ga met één been in mijn auto staan. ‘Krijg de tering,’ zeg ik, en ik stap in. Het mag dan misschien mijn vaders beurt zijn, ik ga nog liever dood dan dat ik hier nog langer blijf. ‘Ik ga naar huis.’

‘Je woont h  r!’ doet mijn vader over het dak van mijn auto een zielige poging tot schreeuwen, maar zelfs ik hoor hoe gespannen hij is. Hij weet dat het een leugen is. Hij wil me hier helemaal niet hebben, want laten we eerlijk zijn, hij laat me al een jaar merken dat hij vindt dat ik geen deel meer uitmaak van het gezin.

‘Nou,’ prevel ik, ‘zo voelt het anders niet.’ Ik glijd achter het stuur, trek het portier dicht en start de auto voor mijn vader me kan

tegenhouden. Maar dat doet hij niet. Ik denk dat hij het eigenlijk wel fijn vindt.

Als ik wegrijd, over Deidre Avenue, richting mijn moeder, sla ik hen in de achteruitkijkspiegel gade. Chase staat bij de voordeur, heeft zoals altijd geen idee en slaapt nog half. Mijn vader en Ella staan tegen elkaar te schreeuwen, woest gebarend, en ik besef, terwijl ik wegrijd en hen achterlaat, dat ons gezin, wat dat dan ook is, verre van perfect is.

Dat is het al een jaar niet meer.